

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2022
APRĪLIS

Kāpt kalnā

DIEVA ŽĒLSIRDĪGĀS MĪLESTĪBAS MISSIONĀRE MĀSA FAUSTĪNE

„Mana apziņa bija ļoti aptumšota, neviena patiesība man nelikās skaidra. Kad man teica par Dievu, mana sirds bija kā akmens. Nevarēju sirdī atrast ne mazākās mīlestības jūtas uz Viņu. Ar gribasspēku centos būt Dievam blakus un izjutu lielas mokas, man likās, ka ar to Dievā izraisu vēl lielākas dusmas.

Es nemaz nespēju domāt kā agrāk, dvēselē jutu lielu tukšumu un ne ar ko nespēju to aizpildīt. Sāku izjust badu un slāpes pēc Dieva un redzēju savu bezspēcību. Gribeļu lasīt pamazām frāzi pēc frāzes un par to domāt, bet arī tas bija veltīgi. Nekā nesapratu no lasītā. Manas dvēseles acu priekšā

nemitīgi bija manas nabadzības bezdibenis. Kad iegāju kapelā, lai veiktu garīgos vingrinājumus, vienmēr piedzīvoju vēl lielākas mokas un kārdinājumus. Reizēm visu Svēto Misi cinījos ar zaimojošām domām, kuras tā vien gribēja sprukt no lūpām. Jutu nepatiku pret Svēto Euharistiju. Man likās, ka nesaņemu nekādus labumus, ko tā dod. Pieņēmu Euharistiju tikai tāpēc, ka paklausīju biktstēvam, un šī aklā paklausība man bija vienīgais ceļš, ko iet, un glābšanas riņķis. Tad priesteris man paskaidroja, ka tas ir pārbaudījums no Dieva un ka, šādā stāvoklī esot, es ne tikai neapvainoju Dievu, bet pat ļoti patīkama Viņam esmu, un ka tā ir zīme, ka Dievs mani bezgalīgi mīl un tik ļoti uzticas man, ka pat caur tādiem pārbaudījumiem mani apciemo. Tomēr šie vārdi mani nemaz nenomierināja, man likās, tie neatiecas uz mani. Bet mani pārsteidza tas, ka dvēseles mokas pēkšņi izzuda, un es devos pie grēksūdzes, bet, tikko es gāju projām no biktskrēsla, visas šīs mocības

mani pārņēma ar vēl lielāku niknumu. Tad es kritu ar seju Svētās Euharistijas priekšā un atkāroju vārdus: „Pat ja Tu taisītos mani nogalināt, es uzticos Tev.” Man bija sajūta, ka mirstu šajās mokās. Pati briesmīgākā doma bija par to, ka esmu Dieva atstumta. Tad mācās arī citas domas. Kāpēc darīt labus darbus?

Kāpēc mērdēt miesu un nogurdināt sevi? Kāpēc jāsaliek solījumi? Kāpēc lūgties? Kāpēc upurēt sevi un zaudēt spēkus? Kāpēc ik uz soļa upurēt sevi? Kāpēc, ja esmu jau Dieva atstumta? Kam gan visas šīs pūles? Tikai Dievs vien zina, kas norisinājās manā sirdī.

Būdamā šo ciešanu žņaugos, es iegāju kapelā un no visas sirds teicu šādus vārdus: „Ak, Jēzu, dari ar mani, ko Tu gribi. Es visur slavēju Tevi. Lai piepildās mani katra Tava griba, mans Kungs un mans Dievs, bet es slavēšu Tavu bezgalīgo žēlsirdību.” Pēc šī padevības solījuma briesmīgās mokas atkāpās. Tad es ieraudzīju Jēzu, Viņš man teica: „Es vienmēr esmu tavā sirdī.” Neaptverams prieks caurstrāvoja manu dvēseli un piepildīja ar lielu Dieva mīlestību. [...] tagad es redzu, ja Dievs grib atstāt dvēseli tumsā, tad to neapgaismos neviens priesteris un neviena grāmata.” Māsas Faustīnas dienasgrāmata (1. burtnīca, 22. lpp., Viļņa, 02.08.1934) Lasot šo dienasgrāmatu, varu teikt vieniģi – *no comment*.

Gribas vienkārši ieklausīties šajā svētās pieredzē. Gribu, lai šie vārdi, kurus lasījāt, stiprina visus, kas piedzīvo gara nakti, jo tajā tiek pasludināta Dieva žēlsirdības uzvara.

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

NEAIZMIRSTAMIE KUNGA PASLUDINĀŠANAS SVĒTKI

25. marts ir kosmiska diena, jo šajā dienā notika Kunga Pasludināšanas svētki. Šogad tos atklāju kā no jauna un izdzīvoju līdz sirds dziļumiem. Pat iztēlojos, kā brīdī, kad Vissvētākā Jaunava Marija paklausīja Dieva gribai, atdodot Viņam savu brīvo gribu erceņģeļa Gabriēla klātbūtnē, visa garīgā un fiziskā pasaule aizmūrēja elpu, gaidot šo mirkli, un varbūt pat eņģeļi aplaudēja un dejoja...

Šī diena bija īpaša arī tāpēc, ka draudzē notika Krievijas, Ukrainas un Latvijas veltīšana Marijas Bezvainīgajai sirdij un akcija „24h Kungam”, kā arī pieņēmu garīgajā adopcijā nedzimušo bērniņu, varbūt nākamo klostermāsu, klosterbrāli, priesteri vai svēto.

Diena bija piesātināta, jo notika draudzes Krustaceļš, Svētā Mise ar priestera Pāvila sprediķi, kas lika atkal un atkal pārdomāt Jēzus ciešanas, Ukrainas ciešanas un lūgties par 1949. gadā masveida deportācijās no Latvijas uz Sibīriju izvestajiem vairāk nekā 42 tūkstošiem iedzīvotāju.

Dienas noslēgumā priesteris piedāvāja adorāciju klusumā un lūgšanu krustā. Iepriekš biju redzējusi šo lūgšanas veidu un domāju, ka tā vairāk ir konsekrēto personu lūgšana. Reiz, kad baznīcā nebija cilvēku, pēc „lielās atgriešanās” 2016. gadā, pēc mūža grēksūdzes, es izjutu pamudinājumu pateikties Jēzum ar savas miesas un gara krustu, ko varēju arī izdarīt. Taču vairāk šo lūgšanu nebiju praktizējusi. Šoreiz lūdzos baznīcas solos un likās, ka tas ir mans maksimums šai dienai. Tomēr sirdi skanēja priestera vārdi, ka mazākais, ko varam darīt, gandarot par saviem un pasaules grēkiem un izlūgt Dievam vajadzīgās žēlastības, ir iziet no ērtajiem baznīcas soliem un būt uz ceļiem pat līdz brīdim, kad sāp,

un šis mazās neērtības upurēt Jēzum par Ukrainu, Krieviju, Latviju un sevi. Izjutot pirmās neērtības uz ceļiem, sajutu pamudinājumu lūgties arī krustā. Apgūlos, izstiepu rokas un te nu biju kā pišļi pie pišļiem, ar vaigu putekļos un smiltīs... Kā Jēzus Krustaceļā, kad pakrita trīs reizes manu grēku dēļ. Izjutu dziļu Dieva klātbūtni, miera dāvanu un klusu dvēseli. Aizvēru acis, jo, guļot uz vaiga, nevar redzēt Jēzu monstrancē, Viņu redz tikai dvēsele.

Bija grūti elpot, strauji sitās sirds, tirpa rokas, pamanīju katru reakciju uz neērto stāvokli. Arī blakus krustā guļošo cilvēku

elpas vilcienus, asaras, nopūtas, sāpes. Aizdomājos par savu grēku pret citiem, par brīžiem, kad grēks skar otru caur maniem vārdiem, darbiem, attieksmi, žestiem, rīcību, vienaldzību, klusēšanu, bezdarbību. Smagi bija elpot, kad aizdomājos par Ukrainas pilsētās slaktiņos bojā gājušajiem civiliedzīvotājiem, kuru miesas piedzīvoja vardarbību un mokpilnu nāvi. Domāju par Jēzu, kuru neredzu ar fiziskajām acīm, bet sajūtu sirdī, iztēlojos, kā mani sirdspuksti sinhronizējas ar Viņa cietošo sirdi. Kas gan ir mani tirpstošie pirksti, pēdas un vaigs putekļos... Jēzu, pieņem šos neērtību brīžus kā slavas himnu Tev, kā pateicības upuri.

Tagad krusts man ir ne tikai ciešanu un augšāmcelšanās simbols, bet arī vienotība šeit un tagad, tikšanās ar Jēzu mani. Guļot krustā un pārdomājot augšāmcelšanās noslēpumu, radās pārdabisks cerības spēks.

Pārsteidzoša ir šī lūgšana – vēlos to paturēt kā dārgumu un praktizēt biežāk pret savu lepību, cietsirdību, vienaldzību, egoismu un citiem vājuma brīžiem.

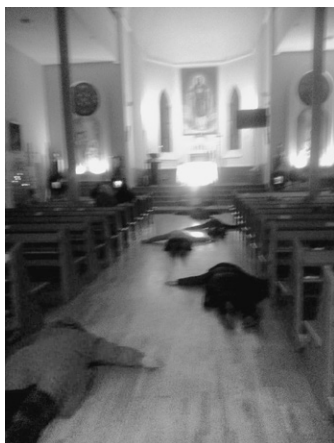
Inese Stoklosa

NE TIKAI LIELAJĀ PIEKTDIENĀ...

Es neatceros, kad pirmo reizi sastapos ar lūgšanu krusta veidā. Varbūt semināra laikā, varbūt vēlāk. Šis lūgšanas veids, kad cilvēks krīt uz vaiga, apguļas uz grīdas, putekļos, ko telpā ienes mūsu kājas, un tad izstiepj rokas krusta veidā, katoļiem nav pavisam svešs. Ticīgie to piedzīvo kopā ar priesteri katru Lielo Piektdienu, kad Baznīca svin Jēzus Kristus, Visaugstā Priestera, visspēcīgāko pazemošanos, neiztēlojamās Viņa ciešanas un miršanu uz krusta. Baznīcas praksē, it sevišķi austrumu tradīcijā, šis lūgšanu veids tiek izmantots līdz mūsdienām.

Saknes minētajam „spēcīgākajam” lūgšanas veidam meklējamas jau Vecajā Derībā (sal.: Rad 17, 3; At 9, 18; 1 Kēn 8, 54;

Joz 5, 14). Arī Jaunās Derības laikā tas tika izmantots (sal.: Mt 2, 11; 17, 6), un tā lūdzās pats Kungs Jēzus (sal. Mt 26, 39). Šādā veidā lūgšanā Dieva priekšā “nostājas” tie, kuriem it kā trūkst līdzekļu, ar ko pagodināt Dievu un vienlaikus pazemoties. Tāpēc daži to uztver kā visdziļākās pielūgsmes un grēku nožēlas zīmi. Šis lūgšanas veids dažiem ir kā sevis lielāka pazemošana Dieva Majestātes priekšā, salīdzinot ar nomešanos ceļos. Var teikt, ka šāda lūgšana labāk nekā vārdi izsaka pilnīgu atdošanos Dievam, kā arī sava vājuma un grēcīguma apziņu.

Gulbenes draudzē šo lūgšanas veidu piedāvāju izmantot Krievijas uzbrukuma Ukrainai kontekstā. Tas bija dienā, kad pāvests Francisks kopā ar visiem Baznīcas ticīgajiem uzpurēja Krieviju un Ukrainu Visssvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgajai sirdij. Vakarā pēc Euharistijas mēs palikām

adorācijā Visssvētākā Sakramenta priekšā. Pirms tam mazliet pakomentēju, ka ir vērts lūgties šādā veidā, jo kara konteksts ir tik smags fons, ka prasa meklēt kādu „lielāku” lūgšanas formu. Norādot uz Krieviju un tās kļūdainajām mācībām un morālajām stāv-

jām, pirms simts gadiem gandarīšanu prasīja Dievmāte. Vai tad arī mums tam nevajadzētu atsaukties? Izteicu personisku ierosinājumu tautai, ka arī pats būšu piemērs un lūgšos baznīcas putekļos uz grīdas, jo šis lūgšanu veids man nav svešs. Šad tad to dzīves gaitās esmu izmantojis, un tā notika arī šoreiz.

Daži jautā, ko darīt šādas lūgšanas laikā? Kā lūgties? Domāju, ka grūti te norādīt kādu vienu

super shēmu, tomēr pirmā lieta, kas “notiek” un kuru vērts vienot ar Jēzus Upuri un upurēt Dievam kā savas gandarīšanas un pārlūguma izpausmi, ir pēc kāda brīža izjutamās sāpes. Tās varētu būt jūtamas sejā, kas atrodas uz cietās grīdas; izstiepto roku (vai kāju) saitēs; ribu rajonā, kad tās sāk spiest vai arī citas sāpes. Otra lieta, kuru, manuprāt, ir vērts „kustināt” šajā lūgšanā, ir pārdomas par Jēzus ciešanām, par Viņa Krustu un visu to milestību, kura nekavējās sevi upurēt mūsu grēku dēļ. Protams, te runa par domu lūgšanu – klusu, iekšējo lūgšanu. Šķiet, tāpēc šāda lūgšana nebūs saprotama cilvēkiem, kuri uzskata, ka lūgšanas, ko skaitām no lūgšanu grāmatīņas, ir viss, kas veido cilvēka lūgšanu praksi.

Es pats krusta veida lūgšanā šoreiz mēģināju domāt par Jēzus šaustišanu, sišanu krustā, par Viņa sāpēm, Viņa brūcēm, bet

arī par Viņa atstumšanu un vientulību, ko Jēzus piedzīvoja no saviem mācekļiem un tautas. Trešā lieta, ko parasti daru šādas lūgšanas laikā, ir konkrēto nodomu, kuros lūdzos, „pārrunāšana” ar Dievu. Ir vērts dziļāk „ieiet” katrā nodomā, kurā lūdzamies, pārdomāt to, “apskatīties” no dažādām pusēm, lai, atbilstoši tam, kas atklājas, par ko domājam, savā vai citu vārdā, tad varētu izteikt nožēlu vai lūgumu. Nodoms taču saistās ar konkrētām vajadzībām, lai neteiktu – nelaimēm, kas mūs piemeklē. Nodoms rāda virzienu lūgumam par piedošanu vai sirds izmaiņu, vai vajadzīgo Dieva, kā arī cilvēku palīdzību. Tāpēc tovar es lūdzos par Krievijas atgriešanos, par Ukrainas upuriem un viņiem vajadzīgo brīvību; lūdzos par Marijas Bezvainīgās Sirds triumfu, Dieva milestības uzvaru Baznīcā un pasaulē; par pāvesta un bīskapu veiktā uzticēšanās akta auglīgumu. Mazliet „pārrunāju” ar Dievu savu mazumu, tomēr arī cerību, ka mana un citu lūgšana, savienota ar Dievmātes un svēto lūgšanām, ielikta Baznīcā un tad Jēzus Sirdī, var visai pa-

saulei izlūgt vajadzīgās žēlastības. Līdzās nodomu apcerei mazliet aizdomājos arī par tiem, kas ar mani kopā baznīcā tobrīd lūdzās, sevi jautājot: cik gan daudzi palika uz šo lūgšanu? (es neapskatījos), cik daudzi lūdzās krusta veidā?, cik bija to, kas mēģināja izkopt istās gandarīšanas garu, jo nodoms patiešām bija tik ļoti nopietns...

Protams, tas nav viss, ko piedzīvoju šajā vakarā, kā jutos un ko mēģināju ielikt lūgšanā, tomēr vēlējos mazliet padalīties un varbūt kādam no jums pietuvināt šo Baznīcai zināmo lūgšanas formu. Noslēgumā piedāvāju jautājumus. Vai arī tu, mīļais lasītāj, kādreiz esi lūdzies šādā formā? Vai esi to darījis Lielajā Gavēnī vai arī citos Baznīcas dzīves laika posmos? Vai šo veidu izmanto pirms iešanas uz grēksūdzi? Varbūt kā aizlūgumu formu par tuvinieku grēksūdzi un atgriešanos...? Iespējams, pirms kādiem nopietniem dzīves lēmumiem? Kādos tavu tuvinieku dzīves apstākļos tu mēdz izmantot šādu lūgšanas veidu?

**Priesteris
Pāvils Kamola**

KLUSUMA DIENA GULBENES DRAUDZĒ

2. aprīlī Gulbenes draudze (apmēram 20 cilvēki) piedalījās Klusuma dienā. Viens no galvenajiem ieteikumiem – pēc iespējas nesarunāties. Otrs – pievērst uzmanību apkārt notiekošajam. Tā bija diena, kad būt ar Dievu, klausīties, vērot.

Iesākumā notika priestera Pāvila katehēze, kuras laikā labāk iepazītām Dāvidu, un caur Dāvidu – sevi. Laiku varēja veltīt Visssvētākā Sakramenta adorācijai, Svēto Rakstu lasīšanai, grēksūdzei, sarunai ar priesteri, lūgšanai, pārdomām, pastaigai.

Zīmīgi, ka Klusuma diena notika mēneša pirmajā sestdienā, kad esam aicinā-

ti izlīdzināties ar Marijas Bezvainīgo sirdi. Kopīgi lūdzāmies Rožukroni, laiku veltījām pestīšanas noslēpumu pārdomāšanai, ar uzpurēšanās aktu veltījām sevi Jēzus Visssvētākajai Sirdij un Marijas Bezvainīgajai Sirdij.

Vērtīga bija dalīšanās. Caur to pagodinājām Dievu un stiprinājām viens otru. Dievs mūs uzrunā tik ļoti dažādos veidos, un vislabāk to pamanīt sirds uzmanībā. Tikām pabaroti gan garīgi, gan fiziski. Īpaša pateicība priesteriem Pāvilam Kamolam un Ingarā Stepkānam. Lai Dievs svēti, stiprina un bagātīgi atalgo!

Ivanda Birzniece

„BET ATLAIST EMOCIJAS NEDRĪKST!”

Madonas katoļu draudzes jauniešu **Ramona Zariņa** (attēlā) pēc studijām atkal ir dzimtajā pilsētā. Strādā “ReTV” un Madonas muzejā, atzīst, ka viņas sirdslieta ir filmu nozare. Nesen Ramona līdzdarbojās Viestura Kairiša spēlfilmas „Janvāris” uzņemšanā. Stāstā par 1991. gada janvāra politiskajiem notikumiem Latvijā.

– Kopumā esmu piedalījies trīs latviešu filmu uzņemšanā.

Filmās „Janvāris” procesā darbojos *kastinga* departamentā, un man bija jā rūpējas par aktieriem, masu skatiem, – atceras Ramona. – Vajadzēja sameklēt konkrētus personāžus, piemēram, 20 vīriešus ar garām bārdām vai 30 meitenītes. Bija jāatrod, jānomēra, jāsauc uz kostīmu mērīšanu, filmēšanas dienā jāpabaro, jāsaģērbj, jānodrošina grims. Caur departamentu izgāja 800 masu skatu dalībnieki, un tās bija 35 dienas bez apstājas. Taču man patika, vienmēr saku, ka labāk pēc darba nokrist bez spēka, nekā nikt bezdarbībā.

Kā pēc Rīgas pieņem pakluso mazpilsētu?

Madonā man patik. Rīgai piemīt bezpersoniskums, Madonā esam kā viena liela ģimene. Bez tam man patik mūsu baznīca. Bija laiks, kad tur gandrīz dzīvoju. Baznīca citu acīs var šķīst noplukusi (draudze cīnās par tās atjaunošanu), man tā ir ļoti mīļa. Turklāt 300 metru attālumā no mājām – pamostos un redzu baznīcu, tā ir reālā un sirds tuvumā.

Ko vari teikt par ticības ceļu?

Jau kopš mazotnes uz dievkalpojumiem devāties svētkos. Sākotnēji bijām Ziemassvētku un Lieldienu ģimene, lūdzāmies pirms ēdienreizēm un pirms braukšanas ceļā, katru dienu pārlīkām viens otram

krusta zīmi. Tas šķita dabiski, un isti pat nezinu, kā ir augt bez ticības. Tomēr 2009. gadā kristietībai pievērsāmies pamatīgāk. Es izgāju svētdienas skolu, devos savā pirmajā svētceļojumā. Esam katoļu ģimene, ome savukārt ir luterāne. Bērībā un pusaudžu gados bieži laiku pavadīju viņu draudzē. Dzīvojos pa luterāņu nometnēm, ome ar mums gāja svētceļojumos uz Aglonu.

Kā bija skolā – vai ticība neradīja plaisu starp vienaudžiem?

Man laimējās, jo draugu kompānijā bijām no draudzes – gājām gan uz baznīcu, gan ballēm. Klasesbiedri mūsu iespaidā piedalījās Alfa kursā un jauniešu vakaros draudzes namā. Tādā vidē dzīvojām visus padsmiņnieku gadus. Man bija trīspadsmit, kad vadīju pirmo jauniešu Alfa kursu. Kopā ar Elvi Saulīti, Liesmu un Laumu Zariņām, vēl citiem, salīdzinot ar tagadējiem jauniešiem, šķiet, bijām citādāki. Kad baznīcā izsludināja talku, neviens mums neteica, paši sapratām – jāsatīra draudzes māja. Regulāri gājām uz adorācijas kapelu, slavējām un lūdzāmies, tas bija tik organiski.

Vai ticības ceļš vienmēr bijis intensīvs?

Bija laiks, kad devos studēt uz Rīgu, ar to arī katrs palikām citā vietā. Es studēju Biznesa, mākslas un tehnoloģiju augstskolā „RISEBA”, ticības praktizēšanā ceļš veda ar jauniem kristiešu draugiem. Tagad visi esam izauguši lieli, svētceļojumi ir laiks, kad nereti tiekamies. Esmu gājusi 11 svētceļojumos un arī šovasar uz Aglonu došos. Svētceļojums un slavēšana ir brīži, kuros sevi visvairāk izjūtu. Man patik arī Rožukroņa lūgšana un būt klusumā kapelā, bet slavēšana ir pāri tam. Interesanti, ka savu

ģitāru ieguvu projektu konkursā „Labie-Darbi.lv”. Spēlēju pasākumos, man deva kādu naudiņu, tomēr Dieva plāns noteica, ka jāspēlē Viņam. Priesteris Rihards reiz pamanīja, ka uz ģitāras korpusa ir tāda kā emblēmiņa – Maltes krusts. Vārdu sakot – Dievs uzdāvināja ģitāru, un bez tās nekur tālāk nedodos.

Šobrīd esi pieslēgusies karā cietušo ukraiņu atbalstam...

24. februārī sākās karš Ukrainā. Nākamās dienas vakarā ar jauniešiem bijām kapelā, un tas bija mirklis, kad vismaz varējām lūgties. Sirdi ieņāca miers, bet urdīja doma, ka vajag darīt vēl kaut ko. Lūdzu Dievu, lai dod ideju. Nākamajā ritā pamodos un sociālajos tīklos ieraudzīju ziņu par pazīstamas organizācijas priekšlikumu uz Ukrainu nogādāt humāno palīdzību. Zvanīju mammai ar domu – mēs taču varam! Pēc viņas „jā” pieslēdzāmies palīdzības vākšanai.

Vai bija pārsteigumi?

Noteikti. Pirmajā uzsaukumā mūsu telpās nebija kur apgriezties. Cilvēki nesa visu prasīto un vēl vairāk. Tagad redzams, ka atsaucība norimst, ir pagājis vairāk nekā mēnesis, un nevar labdarībā atdot visu mē-

nešalgu. Tomēr atsaucība tāpat nerimst, cilvēki ziedo medikamentus, tos ukraiņiem kara situācijā ļoti vajag. Daudzi atzīst, ka vismaz tādā veidā var palīdzēt cietušajiem – atnest kaut sausās zupas paciņas. Noziedot naudu arī ir labi, bet emocionāli, kad atnes lietu, sajūta ir personiskāka.

Vai iesākto turpināsiet?

Laiks iet, psiholoģiski esam mierīgāki, nav nemītiģi jāraud par kara ārpriātu. Bet atlaist emocijas arī nedrīkst, nedrīkst pieņemt karu kā pašsaprotamu faktu. Visu cilvēku sanesto sašķirojam, pirmajās kravās bija jāuzskaita katrs enerģijas batoniņš. Labi, ka mums ir brīvprātīgie palīgi no draudzes un citi, ar komandu kopā galā tiekam. Muzejā ar kolēģēm savukārt organizējam aizsargtīklu pīšanu. Viens ar kamuflāžas toņu un rakstu lupatiņām ir gatavs un aizsūtīts, otrs arī jau pabeigts. Palīgos nāk pieaugušie un bērni, skolēnu klases un pensionētas kundzes.

Vai kristiešu apkārtējā sabiedrībā ir daudz?

Kad studēju Rīgā, dzīvoju pie kristiešiem. Tā bija baptistu ģimene, un kopā priecājāmies, ka mūs vieno ticība. Madonā ticīgo ir daudz, bet jautājums – cik ir

Mirklis no filmēšanas procesa.

Prieks par ierašanos Aglonā.

to, kas ticību praktizē.

Dažreiz man ticību apliecināt ir bijis grūti. Sevišķi kino industrijā, arī mācoties filmu augstskolā. Tur bija mākslinieku vide, bohēma. Līdzīgu atziņu reiz izteica producentis Jānis Kļaviņš par šovbiznesa vidi. Esmu iemanījusies savu pārliecību paust caur sociālajiem tīkliem. Kādreiz nobildēju baznīcu un ģitāru un ielieku *instagramā*. Ik pa laikam kāds nekristietis piespiež sirsniņu. Tāpat ielieku bildes no svētceļojuma laika. Cenšos cilvēkiem neuzmākties, bet atgādināt par ticību. Tad dzirdu – o, cik foršas bildes, izskatās tik interesanti!

Kas Madonai ir adorācijas kapela?

Esam pie tās tik ļoti pieraduši, ka neapveram, cik tā ir unikāla. Man kapelā sava dežūras laika nav, bet esmu rezervistos un eju tad, kad pasauc. Līdz ar to kādreiz tur esmu vakaros, citreiz – agrās rīta stundās. Pie kapelas man patik pietāt arī tad, kad uz Madonu ierodos no Rīgas. Pirms mājām apmeklēt Jēzu ir tik svētīgi. Ar jauniesiem slavēšanas vakaros tur bieži noņemties zemē uz paklāja, tas ir pats pilsētas centrs un svētība lejas pār visiem!

Inese Elsiņa,
foto no personiskā arhīva

SINODĀLAIS CEĻŠ ALŪKSNES DRAUDZĒ

13. februārī pēc Svētās Mises draudzes prāvests priesteris Ingars Stepkāns un priesteris Pauls Kļaviņš aicināja draudzes locekļus uz sinodālā ceļa tikšanos. Visi bija atsaucīgi, jo daudzi no mums vēlējās dziļāk izprast sinodālā ceļa būtību.

Tikšanās sākumā priesteris Pauls Kļaviņš skaidroja Baznīcas sinodālā ceļa vēstījumus un katras draudzes uzdevumus šajā kopīgajā ceļā. Priesteris Ingars iedrošināja draudzi uz sarunu par garīgā ceļa sākumu, saviem meklējumiem, ticības grūtībām, izaicinājumiem, kopības un atbalsta izjūtu draudzē.

Dalīšanās iesākās ar runātāju pārdomām par ticības ceļa sākumu un izjusto Dieva klātesamību un atbalstu šajā ceļā. Viens no runātājiem dalījās pieredzē par piedzīvoto vilšanos, jo sākumā bija „uzbūvējis cerības un ilūzijas, kas neatbilda realitātei”. Viņam svarīga bija kopības izjūta draudzē, lai pārvarētu ticības krīzes.

Kāds no runātājiem stāstījumu iesāka ar bērības stāstu par ticības pieredzi ģimenē, vecmāmiņas lomu savā dzīvē un lielajiem izaicinājumiem padomju laikā, kad „ticību praktizēja individuāli un reti”, bet, mainoties politiskajai situācijai, at-

griezās baznīcā un Alūksnes draudzē, kur izjūt lielu Dieva spēku un klātbūtni.

„Mūsu spēks ir ticībā un kopīgā lūgšanā,” – teica kāda no draudzes locekļiem, kura atzina, ka draudzi stiprina arī kopīgi paveiktie darbi.

Garīgajā ceļā liela nozīme ir katram draudzē kalpojušajam priesterim. No katra mēs mācāmies, gūstam jaunas svētības un žēlastības.

Sarunas ritēja sirsnīgā un draudzīgā atmosfērā. Izskanēja daudzi priekšlikumi, kā draudzes dzīvi bagātināt. Savās pārdomās dalījās divpadsmit cilvēki. Daudzi no mums izteica pateicības vārdus draudzes locekļiem par lielo atbalstu sava ticības ceļa sākumā. Arī mani Alūksnes draudze silti uzņēma savā saimē pirms 10 gadiem, kad sāku ceļu pie Dieva caur lielām sāpēm un pārbaudījumiem.

Gan visiem kopā, gan katram atsevišķi šī tikšanās bija svētīga un pārdomas rosināša, kā atbalsts un stiprinājums ticībā. Kāda no runātājiem secināja, ka mums jāapzinās sava misija Baznīcā. Visi esam Dievam svarīgi un vajadzīgi, un Alūksnes draudzei arī ir sava misija no Dieva.

Iveta Mikijanska

IESTĀJIES PAR DABISKU ĢIMENI!

Paraksties arī Tu par dabisku ģimeni un par to, lai Latvijā bērniem būtu iespēja uzaugt kopā ar mammu un tēti!

Jau kopš 2021. gada 30. jūlija tiek veikti iedzīvotāju paraksti referendumam par dabiskas ģimenes definīcijas nostiprināšanu Latvijas pamatlikuma – Satversmes – 110. pantā.

Atgādināšu notikumu fonu. Ierosinājumu par dabiskas ģimenes definīcijas nostiprināšanu Satversmē rosināja Latvijas Vīru biedrība. Priekšlikums sakņojas

2020. gada 12. decembrī notikušās Satversmes tiesas lēmumā – tēva atbalstu izmaksāt mātes dzīvesbiedrei – otrai sievietei. Šādi interpretējot, tiek skaidri nojaukta robeža starp tradicionālu ģimeni un tās vērtībām, bet Dievs, sūtot pasaulē Savu Dēlu, Jēzum arī taču izvēlējās ģimeni – tēvu un māti – Jāzēpu un Mariju.

Šai kontekstā varu jautāt arī sev: – Vai es būtu kļuvis par arhitektu, ja tēvs man nebūtu iemācījis turēt rokā kalnu un ēveli? Vai dzīvi būtu bijis gatavs līdzdalīt un upurēt ģimenei, diendienā rūpējoties par četriem bērniem, ja man nebūtu mātes dotā mantojuma – mīlestības?

Neiemigsim! Vēl līdz 29. jūlijam esam aicināti parakstīties par ģimenes kā sabiedrības pamatsūnas nostiprināšanu, lai jau rudenī kopā ar nākamās Saeimas vēlēšanām, varētu nobalsot par Satversmes

110. panta redakciju:

„110. Valsts aizsargā un atbalsta laulību – savienību starp vīrieti un sievieti – un ģimeni, kuras pamatā ir laulība, asinsradniecība vai adopcija. Valsts aizsargā bērna tiesības, tostarp arī tiesības augt ģimenē, kuras pamats ir māte sievietē un tēvs vīrietis. Valsts aizsargā vecāku tiesības un viņu brīvību nodrošināt bērniem audzināšanu saskaņā ar savu reliģisko un filozofisko pārliecību.

Valsts īpaši palīdz bērniem ar invaliditāti un vecākiem, kas par viņiem gādā, bērniem, kuri palikuši bez vecāku gādības vai cieš no varmācības, daudz bērnu ģimenēm, kā arī mātēm un tēviem, kuri bez otra vecāka gādā par bērniem.”

Par aicinājumu var balsot personas, kas sasniegušas 18 gadu vecumu. Visērtāk to izdarīt elektroniski: www.pargimeni.lv, sekojot instrukcijām. Klātienē to var izdarīt pašvaldībās pie parakstu apliecinātājiem, līdzīgi ņemot personu apliecināšanu dokumentu. Apliecinātāju saraksts pieejams cvk.lv/pv/apliecinataji. Madonā jūs ērti apkalpos Saieta laukumā 1, 1. stāva 110. kabinetā – katru darbadienu, vēlams pēcpusdienā.

Nebūsim vienaldzīgi! Tās ir izšķirošas rūpes par mūsu nākotni!

Jānis Liepiņš

„BAZNĪCU NAKTS” UN „ATVĒRTO BAZNĪCU DIENA”

Kristīgais kultūras notikums „Baznīcu nakts” šogad norisināsies sestdienā, 28. maijā. Iecerēts, ka „Baznīcu nakts” notikumam pievienosies “Atvērto baznīcu diena” un ikviena draudze turēs savu dievnamu atvērtu visiem jau no pulksten 10 rītā. „Un dari to zināmu saviem bērniem un saviem

bērnu bērniem.” (5Moz 4,9) – šie vārdi no Bībeles ir izvēlēti kā „Baznīcu nakts” lozungs un tēma. Tie aicina pārdomāt ticības un ar to saistītā vērtību mantojuma uzticēšanu no paaudzes paaudzē, par ģimenes saitēm un draudzes kopības nozīmi.

Redakcija

ATZIŅAS PĒC REKOLEKCIJĀM AGLONĀ

Marta izskaņā piedalījos Klusuma un Dieva Vārda rekolekcijās Aglonā. Piedalījos pirmo reizi, līdz ar to nezināju, uz ko īsti došos, ko sagaidīt. Visu atdevu Dievam, lai dod to, kas man nepieciešams. Aglonā ieradāmie skaistā, saulainā dienā, varēja just, ka tur mājo *super* spēcīga sieviete – Māte Marija. Viss sakārtots – omulīgi, mājīgi, un liels miers. Sākums bija grūts, jo bija jāievēro klusums, un man ne vienmēr tas izdodas. Galvā bija domas par mājās palikušajiem. Rekolekciju otrajā dienā ārā plosījās liels vējš, negaiss, putenis – *neforšākie* laikapstākļi. Manā galvā arī plosījās putenis – sajukums, uzpeldēja daudzi grēki, Dieva Vārds jaucās pa vidu, brīžiem likās – ār-

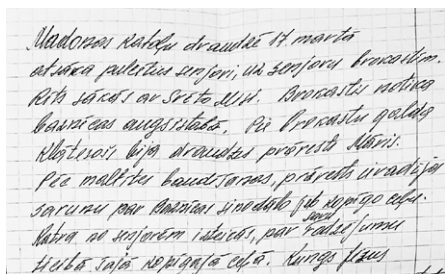
prāts, es sajukšu prātā! Tik traki ar mani, vai to vispār var sakārtot? Rekolekcijas iemācīja, ka var sakārtot, galvenais ir pašam gribēt, un tas nenotiek uzreiz, bet pamazām. Ir jāieklaušās sevī, nevis jākoncentrējas uz sevi. Jēzus mūsos ir iesējis ticības sēklu tā, kā mēs paši ļaujam šai sēklai augt, attīstīties un pilnveidoties. Un kādus augļus novācam, tas atkarīgs no Dieva un mums pašiem.

Kur vēl vienkāršāk?

Gunita Začesta

SENIORU BROKASTIS ATKAL NOTIEK

Pēc pandēmijas ierobežojumiem Madonas katoļu draudzē uz Senioru brokastīm 17. martā atkal pulcējās seniori. Rīts sākās ar Svēto Misi. Brokastis notika baznīcas augšstābā, tām pievienojās draudzes prāvests Māris. Pēc maltītes priesteris ievadīja sarunu par Baznīcas sinodālo jeb kopīgo ceļu. Katrs klātesošais izteicās par savu redzējumu ticībā draudzes

kopīgajā ceļā. Kungs Jēzus dāvā žēlastību un prieku iesaistīties šajā ceļā, atveroties citam pret citu un ieklausoties. Šādi mēs kļūstam par uzticīgu un vienotu Dieva tautu.

Brokastis noslēdzām ar lūgšanu.

Nākamajā tikšanās reizē ir doma apmeklēt kādu no kaimiņu katoļu draudzēm.

Veneranda Peļņa

LAULĪBA – MANS CEĻŠ UZ SVĒTUMU

Ginta un Kristaps Ābeltiņi kāzu dienā.

Ir 6. aprīļa rīts. Viegli snieg. Pirms divdesmit gadiem šai dienā mēs ar vīru Jelgavas Svētās Annas luterāņu baznīcā mācītāja Tāļa Rēdmaņa klātbūtnē noslēdzām laulību. Par lieciniekiem bija mana bērnības draudzene Sanita un Kristapa studiju biedrs Raitis. Baznīcas solos sēdēja paši tuvākie radi – vecāki, māsa un brāļi. Pēc svinīgās procesijas sekoja neliela fotosesija baznīcā un tās dārzā. Pēc tam atvadījāties no klātesošajiem un kopā ar lieciniekiem devāmies nelielā kāzu ceļojumā uz Kolku Kurzemē pie jūras. Jūra ir manas sirds un prāta oāze kopš bērnības. Esmu dzimusi un uzaugusi Kurzemē, suitu novada sirdī – Alsungā, un ūdens plašuma elpu sevī jūtu joprojām. Par to domājot, prātā ieskanas dziesma: „Dziedi līdz, cik liels ir mans Dievs, redzēs ikviens, cik liels, cik liels ir mans Dievs!” Un vēl: „Tu zemi radījis un jūru, debesis...”

Varu teikt, ka nu jau pēc tik daudziem gadiem laulībā apzinos, ka jūras motīvs ir devis stiprinājumu nesalūzt grūtībās un pārbaudījumos. Skolas gados man tuva bija Raimonda Paula dziesma „Pie jūras dzīve mana”. Tajā ir Valda Artava vārdi:

„Gan vēja spīts ir mani, gan zilās jūras sāls.” Sāls. „Jūs esat zemes sāls,” — saka Jēzus Mateja evaņģēlijā.

Laulība ir veids, kā mēs izdzīvojam savu dzīvi, – lasīju kādā kristīga satura literatūrā. Tā ir atziņa, ko nesu savā sirdī un par kuru atceros ikreiz, kad šķiet, nu ir viss, man pietiek, vairāk nevaru, es gribu vieglāk, es gribu ērtāk, es gribu vienkāršāk. Turklāt visa pasaule apkārt kliedz: – Tu driksti, tev pienākas, tev vajag! Ne patīk šis, taču izvēlies citu! Tev ir tiesības!

Vai man pietiks spēka ikreiz tam atbildēt ar „nē”? Un teikt, ka laulība ir mans ceļš uz svētumu? Vienai noteikti to darīt būtu grūti, bet kopā ar Dievu tas ir paveicams!

Naktī uz 27. martu, pēc Svētās Mises Rankā es sapņi redzēju attēlu, kurā vīrietis un sieviete pieņem Laulības Sakramentu, bet sardzē aiz viņiem stāv sargeņģelis ar zobenu rokā, gatavs aizstāvēties pret ikvienu uzbrukumu šai savienībai. Gatavs būt sardzē gan šajā brīdī, gan visās turpmākajās mūža dienās.

Ginta Ābeltiņa

ATZIŅU SĒKLAS NO GREGA BADA GRĀMATAS

Pēc draudzenes ieteikuma izlasīju Grega Bada grāmatu "Nebeidzami brīnumi, stāsts par Pāvelu Goiju". Grāmatā vēstīts par vīrieša, kura aicinājums bija kļūt par mācītāju, pārbaudījumiem ticībā. Pāvels Goija piedzima komunistiskajā Rumānijā, šis un pavisam sadzīviski iemesli un to neparasta atrisināšanās ļāva izlobīt prātā un sirdī uzglabājamās atziņas, lai rosinātu savas dvēseles dārzā sēt vērtīgo, lai istajā laikā tas nestu augļus.

Pirmās izjūtas, lasot grāmatu, bija par to, ka Dievs Pāvela Goijas ikdienu tik ļoti ir piesātinājis brīnumiem, ka radās iespaids – visas viņa lūgšanas tiek uzklautas. Saņemu, ka brīnumi notiek ar visiem, kas tos lūdz ticībā. Grāmata norāda uz mūsu iztēles nabadzību, kad domājam par Dieva spēku un milētību. Tāpēc esam aicināti uzdrošināties lūgt lielas lietas, neierobežojot Dievu un Viņa plānus mūsu dzīvei.

Ja Debesu Tēvs neatbild lūgšanai, Viņam ir cits plāns, noteikti labāks. Viena no spilgtākajām atziņām no Pāvela Goija dzīvesstāstiem ir tā, ka Dieva atbilde slēpjas pēdējā iespējā, pacietības un pašāvības iespējā!

Mani uzrunāja Pāvela un viņa tēva dialogs. Tēvs teica: „Tev nav jāturpina Viņam lūgt to pašu atkal un atkal; vienkārši atdod savu problēmu Viņam.”

„Es nezinu, kā to izdarīt,” Pāvels vārgi atbildēja.

„Ja tu jau vienreiz lūdzi, nejautā Viņam to pašu atkal un atkal. Tu teici Dievam, ka dod Viņam atļauju strādāt. Kādēļ gan ne-

atļaut Viņam darboties tā, kā Viņš to atrod par vislabāko?”

„Bet nekas nenotiek.”

„Dievs ne vienmēr atbild tādā grafikā, kādu mēs Viņam esam paredzējuši. Kad gaidi uz Dievu, tev jābūt pacietīgam...

Viņš atbildēs Savā laikā un Savā veidā.”

Grāmatā sniegts arī skaists laulības, draudzības un mīlestības piemērs. Pāvela un viņa sievas Danas dievbijīgās attiecības ir brīnišķīgs palīgs ceļā uz Debesīm. Viņus stiprina katra un kopīgās lūgšanas, rūpes un nebeidzama dalīšanās. Pārim kopā nācās iziet cauri grūtībām, bija reizes, kad nebija iztikas līdzekļu, ēdiena, māju, vairākkārt viņi piedzīvoja pārcelšanos, bet kopīgā pieredze abus vienoja un

darīja stiprākus. Šajās attiecībās izpalika nosodījums, bet bija liels savstarpējs atbalsts un uzticēšanās Dievam. Viņu finansiālajā trūkumā atklājās atziņa, ka materiālais labums un nauda nenozīmē laimi. Tā ir dāvana no Dieva, un, ja ir šī dāvana, labākā pateicība ir dalīšanās ar citiem. Pat trūkumā pāris dalījās ar līdzilvēkiem, un Dievs deva vēl.

Grāmatu caurstrāvo skaidri soļi kā piemērs ciešām attiecībām ar Dievu, kā apstiprinājums Viņa līdzdalībai un klātbūtnei. Lasot par neparasto pieredzi, pieaug iedvesma apliecināt, ka mūsu Dievs ir brīnumu pilns. Ikvienam kristietim taču ir piepildījies kas teju neticams, ko Mūsu Tēvs savā mīlestībā mums ir devis!

Linda Kaščuka

DEJAS MEDITĀCIJA KĀ LŪGŠANAS VEIDS

19., 20. martā Kalna skolas grupa māsas Diānas vadībā uzsāka trīsgadīgo izglītības kursu Dejas meditācijā. Daudz apceru un lūgšanu šoreiz raidījām par mieru un kara pārtraukšanu Ukrainā. Pēc semināra vairākas dalībnieces aicināju dalīties savos iespaidos.

Jana Misiņa: – Ar Dejas meditāciju iepazīnos laikā, kad bija nepieciešams pabūt pašai ar sevi, klusumā un bez pienākumiem. Man šis lūgšanas veids ir kas dziļš un vārdos ne tik viegli ietērpjams. Dejas meditācija ir skaista, izjūta un izdzīvota lūgšana. Es-

mu priecīga, ka Dievs ar māsas Diānas starpniecību mums devis iespēju sanākt kopā un apgūt šo lūgšanas veidu tepat Madonas tuvumā. Pateicos Dievam, ka tas ir veids, kā satikties dažādu konfesiju māsām Kristū un māsām, kas ir ceļā uz Dieva iepazīšanu. Dejojot ir iespēja izjust savu sievišķību. Šis lūgšanas veids ir liels izaicinājums prātam, jo prasa uzticēšanos sajūtām un ļausanos kustībai, ko nevada tikai prāts un kādas apgūtas prasmes, soļi vai soļu secība. Brīdī, kad kājas nesaprot, uz kuru pusi doties (kad deja ir jauna un ar augstāku sarežģītības pakāpi), ir pat gribējies paiet malā.

Dievs caur dejas meditāciju mani māca dzīvei, palīdz neapjukt un brīžos, kad nesaprotu, ko darīt, – pašauties uz Dievu, nogaidīt un baudīt skaistos augļus, ko dod lēnprātība.

Ilze Seržāne-Dzene: – Dejas meditācija ir iespēja slavēt un lūgties ar visu ķermeni. Atvērties Dieva mīlestībai un ļaut Viņam darboties. Man dejas meditācija

dod dvēseles mieru un klusumu. Šoreiz nodarbībā uzrunāja divas dejas – „Gaismas krusts” un „Ceļš pie Tevis, ceļš pie sevis”. Pateicoties abām, varēju patverties dvēseles dziļumos, man gribējās dejojot vēl un vēl.

Ineta Resne: – Šoreiz dejas meditāciju uztvēru vairāk kā mācības. Profesionālas baletdejošanas Guna vadībā mācījāties pareizāk un vieglāk izdejojot deju soļus. Mācījāties, kā dejas meditāciju pasniegt citiem; aizdomājāties, kam šajā procesā pievērst uzmanību. Svarīgi ir visi

šķietamie sikumi – gan dejas izvēle, gan teksta izvēle utt. Nemaz tik viegli negāja ar deju, ko, dejojot divos apļos, katram aplim bija jāizdejo atšķirīgi. Kaut kādā ziņā fonā bija skumjas.

Danute Vēze: – Visu nākamo dienu pēc Dejas meditāciju nodarbībām jutos spēcīgi ietekmēta – mierīga un līdzsvarota. Ļoti stiprinājusies Dieva spēka izjūtā un pašāvībā uz Viņu. Var teikt, ka jutos un vēl aizvien jutos Dieva rokās. Pamanīju, ka man grūti iekļauties vienotā rakstā ar citiem. Tas atklāja, ka arī ikdienā vislielāko gandarījumu sniedz vienā ritmā raiti paveikts darbs. Šāda saskaņa ir dziedinoša, transformējoša, ļoti sakārtojoša. Ikdienā saskaņu cenšos panākt pēc iespējas vairākās jomās – ar sevi, dabu, saskaņot domas un darbus, domas un vārdus, kaut apgērību. Acimredzot pāri visam ir radusies vajadzība pēc harmonijas, kārtības un sistēmas.

Sagatavoja Inese Elsiņa

VIENOTI KOPĪGĀ LŪGŠANĀ DIEVMĀTEI

Šis laiks Baznīcā ir īpašs. Esam izdzīvojuši nozīmīgo gavēņa posmu pirms Lieldienu svētkiem, kad tikām aicināti ieskatīties dziļi savās sirdīs, izvērtēt domas, rīcību, attieksmi. Gavēņa laikā mūsu acis tika vērstas uz krustu, uz Jēzu, kas ar savām asinīm ir dzēsis visu cilvēku grēku smagumu.

Nenoliedzami, ka karš Ukrainā padziļinājis mūsu izpratni par gavēni un lūgšanu, licis apstāties un padomāt par dzīves jēgu un vērtībām. Ar cerību un pašāvilību raugāmies uz Jēzu un Viņa svēto Māti, kas ir arī visas cilvēces Māte un aizbildne pie Dieva.

Sākot ar Pelnu trešdienu, katru vakaru priestera Pāvila vadībā debesis tika raidītas neskaitāmas pateicības, lūgumi par mieru Ukrainā un visā pasaulē, lūgumi pēc

palīdzības sarežģītās dzīves situācijās. Ikvakara Rožukroņa lūgšanā Dievmātei digitālā formātā vienojās Gulbenes katoļu draudze un citu katoļu draudžu pārstāvji.

Ar nepacietību gaidīju ikkatru tikšanās reizi. Kopīgā Rožukroņa lūgšana nomierināja sirdi un prātu, deva iedrošinājumu un dāvāja cerību.

Paldies priesterim Pāvilam par viņa kalpojumu, par sirds gudrību, dziļajām pārdomām, kas lika mums katram domāt līdzī un ļauties Dieva žēlsirdīgajai mīlestībai un vadībai.

Lai patiesi priecīgi Kristus Augšāmcelsšanās svētki!

**Irēna Ivanova,
Rēzeknes Jēzus Sirds draudzes
pārstāve**

SEKVENĒ. UZDEVUMS TICĪGAJAI TAUTAI

Liieldienu nedēļā un Vasarsvētkos tauta izpilda sekvenču – pirmsevaņģēlija dziedājumu, slavas himnu. Piedāvāju izlasīt Liieldienu sekvenču pirmo daļu. Cipars nozīmē burtu skaitu vārdā. Vārdi jāizvēlas no tabulas. Sekvenču tekstu var atrast izdevumos: Misāle, „Mieram tuvu”, „Slavējiet Kungu” lūgšanu un dziesmu grāmata katoļiem 2015. gada izdevums.

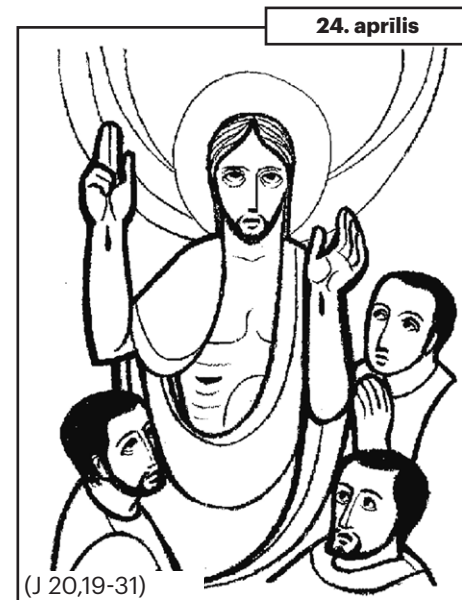
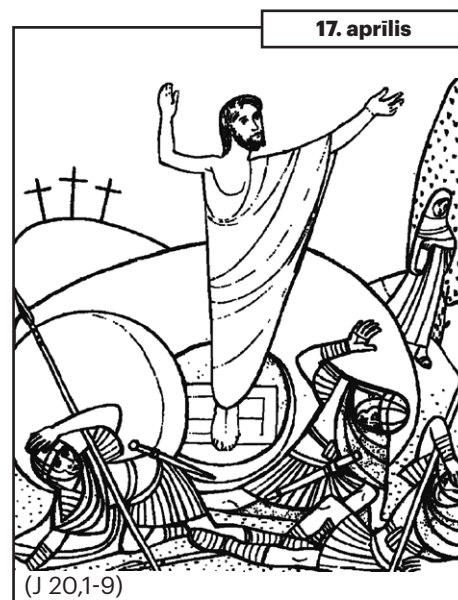
Palmira Gailīte

- 3 9 5 9 7
- 3 9 6 4 2 5!
- 4 7 4 - 7, 3 6 5,
- 9 9 4 7 6 2 4.
- 4 2 7 7 7 4,
- 8 9, 4 5,
- 5 5 2 5.
- 4 4, 6, 2 7 4?
- 2 7 4 3 5
- 2 14 6.

Burtu skaits	Vārdi
2	un, ko, Es, ar, un, un, un
3	Lai, kam, jau, dod
4	godu, avis, Tēvu, Saki, kapu, deva, ceļā, Nāve, cīņā, Jērs, mums, kaut
5	šajos, krita, valda, slavu, tukšu, dzīvo, grēka, tomēr
6	upurim, godību, Marija, izlīgt, nebija
7	svētkos, redzēji, dzīvība, Kristus, divainā, izglāba, redzēju, sadūrās, iespēju
8	dzīvības
9	kristieši, Valdnieks, grēcīgiem, liksmajos, cilvēkiem, Liieldienu
14	Augšāmpieceltā

Svētdienas Evaņģēlijs

LŪGŠANA CERĪBAS NOSTIPRINĀŠANAI

Kungs, Tu redzi, ka mēs paši nevaram, neprotam un nespējam sevi izmainīt. Dāvā mums savu Garu, lai mēs kļūtu par Tevis cienīgiem kristiešiem.

Dod mums spēku pieņemt mīlestību, ar kuru Tu izpirki mūsu grēkus! Izdari brīnumu: atdzīvini mirušos, savieno šķirtos, samierini

naidniekus!

Mēs esam grēkojuši pret ticību – Kungs, nostiprini ticību mūsos.

Mēs esam grēkojuši pret mīlestību – Kungs, dari, lai mums būtu mīlestības spēks.

Mēs esam grēkojuši pret cerību – Kungs, dari mūsu cerību nelokāmu.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs

(t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš

(t. 29191335)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Maziļevskis

(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs

(t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri; Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš, Diāna Lozko, Palmīra Gailīte, Ginta Ābeltiņa. Uz vākiem – Ineses Stoklosas zīmējumi.

Lappušu nosaukumos – citāti no 21. psalma. Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”. Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.